

daarvoor de „forts” moeten gebruiken, die twee sous per mand als loon ontvangen.

Te drie ure in den zomer en te vier ure 's winters worden de Halles geopend. Al die warmoezeniers moeten hun tijd in den omtrek doorbrengen en vereenigen zich in de talrijke herbergen, die de markt omgeven. Onze welwillende gids brengt ons in de rue des Innocents naar het meest bezienswaardige etablissement der buurt, een restaurant dat 's avonds laat opent, om 's anderen middags te 12 uur te sluiten. Die inrichting draagt den naam van „Caveau des Halles”.

In de benedenzaal zitten tal van maraîchers met hunne vrouwen te eten en te drinken; een bovenzaal biedt hetzelfde schouwspel aan, en daarachter toont men ons „la salle des morts”. In dat vertrek liggen een dozijn warmoezeniers op den grond te slapen. Een groote ijzeren deur ontsluitend, geleidt de eigenaar van het gebouw ons naar de kelders (les caveaux). Daar vinden wij een geheel ander gezelschap, uit vrouwen van de laagste soort en mannen uit de heffe des volks bestaande, op houten banken om tafels geschaard. Onze inspecteur bespeurt daaronder verscheidene oude bekenden, en meermalen heeft hij ontdekkingsreizen te ondernemen, zoowel in dit lokaal als in andere verdachte spelonken in die buurt.

Onze opmerkzaamheid wordt getrokken door de muren en pilasters van de kelders, waarin wij rondstappen. Zij dateeren van het jaar 1470, toen het klooster (want wij bevinden ons in het oude Couvent des Innocents) gebouwd werd en hebben in die vier eeuwen van hunne hechtheid niets verloren. O, bouwmeesters onzer dagen! zullen uwe kartonnen huizen over vier eeuwen door de nakomelingschap worden bewonderd, gelijk wij heden die overblijfselen van het oude klooster aanschouwen?

Voor de toonbank der benedenzaal verkwikken wij ons met een glas uitstekend bier. Mijn vriend verklaart doodmoê te zijn, maar bekent in volle oprechtheid een merkwaardige zwerftocht door Parijs te hebben gemaakt. Ik gun hem thans de welverdiende nachtrust, doch om die deelachtig te worden, mag hij bij wijze van dessert de vier verdiepingen van zijn hôtel opklauteren, omdat in Frankrijks hoofdstad de hôtelhouders tot heden niet het prijzenswaardige voorbeeld der Amerikaansche steden willen volgen, en hun ascenseur ook in het nachtelijk uur ter beschikking hunner logeergasten stellen.

De eerste morgenschemering is zichtbaar als hij op waggelende beenen aan de bel trekt, en mij dankend verlaat.